

Бакалінський Гліб Вікторович

Автобіографія не може надати вичерпні відповіді про людину, її якості, прагнення та життєві принципи, тому я вважаю за необхідне надати деякі пояснення у мотиваційному листі.

Перші кроки політичні я зробив під час строкової служби у Радянській армії, коли по 39-му виборчому округу у Підмосков'ї висунули кандидатури 4-ро комуністів та позапартійний інженер. Організувавши групу ідейних активістів, ми змогли переконати солдатів голосувати за позапартійного Левикіна (обрали). Ніби подія непримітна, якщо не зауважити, що це відбувалось у частині особливого призначення ГРУ СРСР.

Під час навчання у КПІ я познайомився з студентами юрфаку Київського університету та на виборах 1994 року ми провели до Залізничної райради (склад 30 депутатів) двох депутатів віком 21 рік. Комуністичний бомонд району не міг зрозуміти як це відбулось. Вже тоді ми агітували особисто «від дверей до дверей», не дали голосувати по двом паспортам, налагодили систему спостереження тощо.

Після закінчення КПІ я випадково наблизився до створення Київської міської організації НДП та, не будучи членом партії, почав допомагати в організаційних питаннях. Мені запропонували вести оргроботу. Створені мною документи слугували прикладами для інших обласних організацій. Тут я побачив різних політиків і переконався у тому, що політики можуть бути порядними людьми. Звісно, трапляється це явище не часто, але воно існує і має бути стандартом. Звідси і основний постулат моєї громадсько-політичної діяльності – бути моральною, порядною людиною, не залишати за собою брудного шлейфа.

Завдяки контактам з молодіжними та громадськими організаціями мені пощастило – я був учасником багатьох семінарів та конференцій фонду першого президента Германії Конрада Аденауера, інших фондів сприяння розвитку демократії Європи та США. Саме тут я вчився будувати громадянське суспільство, відокремлювати конкретні справи від політиканства.

Згодом я визначився, що не хочу бути а ні політиком, а ні політологом, що не потрібно декларувати гарні цілі, а брати й робити самому, спонукати до цього інших. Так я з однокумцями створив у Залізничному районі (де мешкаю все життя на одній вулиці) Молодіжний клуб «Нове покоління», котрий забрав з вулиць десятки підлітків. Без фінансування проіснував він не довго, але запам'ятались спортивні турніри, конференції, дискотеки, походи. Тут народився другий принцип, сповідуваний мною: якщо хочеш щось змінити – починай з себе.

У 1998 році я переміг на виборах «заслужену багатокаденційну» депутатку лише на 15 голосів та відразу розпочав роботу в окрузі. Я засипав райадміністрацію та управління житлово-комунального господарства скаргами, пропозиціями та інноваціями. Наприклад, тоді радянські сміттєзбірники замінили на контейнери євро зразку, які ставили посеред дороги. Я наполіг на облаштуванні спеціальних майданчиків з огорожею, які тепер є по всьому Києву та країні. Оскільки я жив у центрі округу, на мене була покладена шалена відповідальність. Показником може бути мій результат на наступних виборах – друге місце зайняв кандидат з у п'ятеро меншою кількістю голосів. При цьому я НІКОЛИ не порушував виборче законодавство, не задіявав підкуп та обману!!!

У 2003 році змінився керівник району і доручив одному місцевому редактору випускати районну газету. Побачивши цей «витвір підлабузницько-бюрократичного» мистецтва, я його розкритикував та запропонував план і бачення випуску газети ДЛЯ МЕШКАНЦІВ, а не для РДА. Мені й доручили його вести. Якщо з початку газета «Солом'янка» рівнялась на кращі київські районні видання, то незабаром статус змінився. Поступово ми вивели газету на професійний рівень. У 2006 році «Солом'янку» нагороджено найвищою нагородою у журналістиці «Золоте перо». Жодна «районка» Києва навіть не мріє про це. А головне – випробовування часом. Газета майже

безперервно видається, вона пережила 4-х голів рай адміністрацій. У січні 2014 року «Солом'янку» «рейдерили» регіонали, але не встигли, почалась революція Гідності.

Коли законодавчо змінилась система виборів на пропорційну (що врешті фактично вбило місцеве самоврядування), партія Пора мені запропонувала співпрацю. Так мене включили без «внеску» за роботу до списку і я був обраний депутатом втретє. Я вперше і в останнє був змушений стати членом партії. На щастя, керівники Пори зайнялись облаштуванням власних інтересів та дали обраним від Пори депутатам райрад спокійно працювати. Очоливши одну з найскладніших комісій ради – житлово-комунального господарства, я, разом з однопумцями, став ініціювати зміни системи управління ЖЕКами. До реформи ЖЕКи не мали навіть рахунків у банку, після – стали справжніми господарями. Вирівняли структуру, закупили техніку, почали краще реагувати на проблеми.

Я очікую ухвалення змін до діючого закону про ОСББ та хотів би створити перше ОСББ, залучивши декілька «хрущівок», на які так багатий наш район (зокрема ту, у якій мешкаю сам).

У 2010 році «черновецькі» та «регіонали» остаточно вбили самоврядування у Києві – централізували всі фінансові потоки, розпустили райради.

Тоді й закінчилась активна стадія моєї громадської діяльності. Я відмовився співпрацювати з регіоналами, я надто високо ціную власну незаплямованість.

Під час Майдану ми з вагітною дружиною приходили на віче, допомагали чим могли.

Хоча у душі я залишаюсь романтиком, громадська діяльність привчила мене не брехати людям, не красти, братися за конкретні справи та отримувати позитивний результат. Нехай малий, але результат.

Я виховую чотирьох доньок і мрію, що вже вони житимуть у цивілізованій заможній Україні без хабарів, корупції, олігархів (і злодіїв меншого калібру).

Весь набутий мною досвід я готовий покласти на вівтар рідної Країни.

